

Este biblică expresia Trinitate sau Triunitate?

Romani 11.33-36

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 21.09.2018, Actualizat: 22.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Romani 11.33-36

Romani 11.33-36: O, adânc al bogăției și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui! Pentru că cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfătuitoarea Lui? Sau cine l-a dat Lui întâi, și să-i fie răsplătit? Pentru că din El și prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui fie gloria pentru totdeauna! Amin.

Introducere

S-a discutat mult despre „Trinitate” sau „Triunitate”. În sine aceasta este de înțeles, deoarece ambele noțiuni nu se găsesc în felul acesta în Biblie. Pe lângă aceasta mulți gândesc că această Trinitate a fost stabilită abia la conciliul din Niceea sub împăratul Constantin ca dogmă sau principiu de credință. S-ar putea ca învățătura despre Triunitate să fi jucat un rol la acest conciliu, ca și întrebarea legată de canonizare a Noului Testament sau a întrebărilor legate de sabbat sau de ziua de duminică. Însă la acest conciliu nu au fost hotărâte nici Triunitatea și nici întrebările legate de sabbat sau de ziua de duminică, și nici stabilite ce cărți din Biblie să fie enumerate în canonul nou-testamental, ci s-a constatat simplu ce s-a crezut până atunci de cei mai mulți creștini.

Ce înțeleg creștinii prin noțiunea de „Trinitate” sau „Triunitate”? Noțiunile au pentru cei mai mulți creștini un rol secundar. Ceea ce contează este faptul că Dumnezeu este *Unul* singur în ceea ce privește voința și natura Sa, dar nu poate fi revelat decât numai în trei Persoane. Este de la sine înțeles că aceste Persoane stau în același rang una lângă alta. De aceea creștinii vorbesc despre Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.

Dumnezeu Tatăl

Că Tatăl este Dumnezeu, în privința aceasta niciodată nu a fost vreo îndoială. Nenumărate epistole încep cu cuvintele „Dumnezeu, Tatăl nostru”, cu excepția câtorva puține: Epistola către Evrei, epistola lui Iacov, epistola 1 și 3 a lui Ioan, epistola 2 Petru.

Dumnezeu Fiul

Interesant devine aici la Fiul lui Dumnezeu, la Domnul Isus Hristos. La citirea superficială nu se observă imediat că Fiul este de asemenea Dumnezeu. Însă la un studiu mai exact al Scripturii vom găsi repede confirmat și acest fapt.

Un studiu detaliat se găsește în articolul [„Dumnezeirea Domnului Isus”](#).

Rezumăm aici câteva puncte esențiale:

Evangelia după Ioan începe cu cuvintele:

Ioan 1.1: La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și *Cuvântul era*

Dumnezeu.

Mesajul acesta este clar. Cuvântul era Dumnezeu. Însă acum citim mai departe în versetul 14, unde se spune:

Ioan 1.14: Și Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi (și noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl), plin de har și de adevăr;

Și mesajul acesta este la fel de clar. Cuvântul a devenit Om. Dacă luăm cele două versete împreună, care de altfel stau în același context, atunci concluzia *trebuie* să fie, că Isus Hristos era și este Dumnezeu și Om într-o singură Persoană. În Ioan 1.1 Cuvântul este Dumnezeu și în versetul 14 Dumnezeu a devenit Om și a locuit printre noi. Nimic mai mult nu poate fi oferit în privința aceasta în frumusețe și emoționalitate. Dumnezeul mare devine Om. Vine în lume într-o iesle și Se face dependent de o mamă pământească, căreia El trebuie totodată să-i dea puterea ca să-L țină în brațe. Se poate înțelege aceasta? Nu, aceasta poate fi numai adorat.

În epistola către Coloseni 2.9 se spune:

Coloseni 2.9: Pentru că în El (în Domnul Isus Hristos) locuiește trupește *toată plinătatea Dumnezeirii.*

Deci dacă *toată* plinătatea Dumnezeirii trăiește în Omul Isus Hristos, atunci acest Fiu al lui Dumnezeu trebuie să fie și Dumnezeu.

Iudeii L-au acuzat pe Hristos, pentru că El a zis că El este Fiul lui Dumnezeu. Iudeilor de atunci le era deplin clar ce înseamnă aceasta. Însemna că Isus S-a făcut pe Sine Însuși Dumnezeu. Și dacă Isus Hristos nu ar fi fost Fiul lui Dumnezeu, atunci această afirmație ar fi fost cea mai mare blasfemie și iudeii ar fi avut dreptate.

Pe lângă multele alte locuri de confirmare găsim probabil locul cel mai expresiv în 1 Ioan 5.20:

1 Ioan 5.20: Și știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaștem pe Cel adevărat; și noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, *Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu și viață eternă.*

Dumnezeu Duhul Sfânt

Mergem la așa-numita a treia Persoană a Dumnezeirii, Duhul Sfânt. De fapt nu este cel mai potrivit să vorbim despre prima, a doua și a treia Persoană a Dumnezeirii. Pe neobservate se introduce din nou o oarecare ierarhie. Pe de altă parte însă, la citirea Bibliei observăm că cel mai mult se vorbește despre Dumnezeu Tatăl, apoi despre Dumnezeu Fiul și mai rar citim direct că și Duhul Sfânt este Dumnezeu.

Un loc clar pentru expunerea de dovezi, că Duhul Sfânt este o Persoană și în același timp este Dumnezeu, îl găsim în Faptele apostolilor 5 în istorisirea despre Anania și Safira. Acolo se spune în capitolul 5.3:

Faptele apostolilor 5.3: Dar Petru a spus: „Anania, de ce ți-a umplut satana inima, ca să minți pe Duhul Sfânt și să oprești pentru tine o parte din prețul ogorului?”

În primul rând aici devine clar că Anania a mințit pe Duhul Sfânt. Aceasta arată deja, că în cazul Duhului Sfânt nu este vorba numai de o putere, ci de o Persoană. O putere nu poate fi mințită, o persoană însă poate fi mințită. Încercați să mințiți curentul din priza de curent! Desigur, nu este posibil așa ceva!

În afară de aceasta Duhul Sfânt poate fi *întristat* (Efeseni 4.30). Duhul Sfânt poate fi *hulit* (Matei 12.31). Duhul Sfânt poate fi *insultat* (Evrei 10.29). Duhul Sfânt mai este numit și *Mângâietor*, *Ajutor*, *Susținător* (Ioan 14). El poate *împiedica* pe slujitorii Domnului, să facă ceva sau poate *călăuzi* pe credincioși în tot adevărul – vezi Faptele apostolilor 16.6 și Ioan 15.26. Toate acestea mărturisesc despre faptul că Duhul Sfânt este o Persoană.

După aceea citim în continuare în Faptele apostolilor 5:

Faptele apostolilor 5.4: Dacă rămânea nevândut, nu rămânea al tău? Și, fiind vândut, nu era prețul lui în puterea ta? Pentru ce ți-ai pus în inimă fapta aceasta? *N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.*

Desigur întotdeauna trebuie să fi precaut cu concluziile, însă cele două versete nu numai stau în același capitol, ci ele sunt direct unul după altul. Deci Anania și Safira au mințit pe Duhul Sfânt nu numai ca Persoană, ci prin aceasta ei au mințit pe Dumnezeu Duhul Sfânt.

Duhului Sfânt Îi sunt atribuite însușiri pe care numai Dumnezeu le unește în Sine Însuși. Duhul Sfânt este *veșnic*, El este numit „Duhul veșnic” (Evrei 9.14). Duhul Sfânt este *atotprezent* (Psalmul 139.7). Duhul Sfânt este *atotputernic* (Luca 1.35) și Duhul Sfânt este *atotștiutor* (1 Corinteni 2.10,11; Ioan 14.26; Ioan 15.26). Și nu în cele din urmă Duhului Sfânt îi este atribuită o activitate creatoare, căci în Iov 33.4 se spune: „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață.”

În ce se exprimă „unitatea”?

Dacă vorbim despre „Triunitate”, atunci trebuie să dovedim în ce se exprimă în mod deosebit „unitatea”. Desigur, cu privire la Tatăl și la Fiul gândim în primul rând la locul din evanghelia după Ioan 10.30: „Eu și Tatăl una suntem”. Acest loc spune nu numai că Tatăl și Fiul gândesc la fel, aceasta este oricum clar, ci și că „cine M-a văzut pe Mine [Isus] L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9).

Însă „unitatea” este exprimată și sub alte aspecte. Mai înainte am remarcat că Duhul Sfânt a avut un rol la creație. Iov spune în capitolul 33.4: „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut” (Iov 33.4), și la fel noi găsim pe Duhul lui Dumnezeu plutind deasupra apelor la creație și găsim pe Duhul lui Dumnezeu la crearea din nou a unui om în Noul Testament, la Nicodim, unde se spune că noi trebuie „să ne naștem din apă și din Duh”. În evanghelia după Ioan 1.1,2 actul creației este atribuit Domnului Isus și în mulți Psalmi actul creației este atribuit lui Dumnezeu Însuși. Deci aici găsim armonie deplină și unitate.

Și în jertfirea Domnului Isus găsim această unitate. Pe de o parte Fiul Însuși S-a jertfit pe Sine. El a spus: „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața” (Ioan 10.17). Domnul Isus avea autoritatea să-Și dea viața. După aceea se spune și că Dumnezeu a jertfit pe Fiul Său: „El [Dumnezeu], nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți”. Și în Evrei 9.14 se spune: „... prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu.” Și aici vedem deci că în Dumnezeire este armonie deplină și unitate.

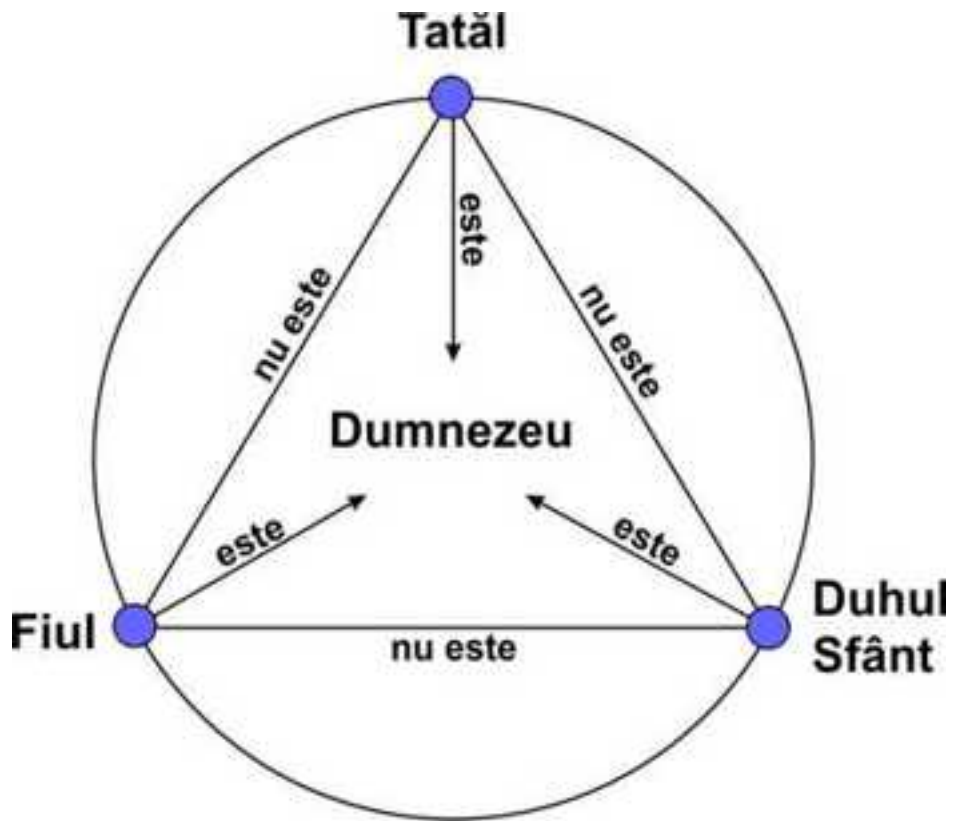
Un alt exemplu este învierea Domnului Isus. Pe de o parte Isus Hristos a înviat pe baza puterii Lui proprii. El a spus ucenicilor Săi: „Am putere s-o dau [viața Mea] și am putere s-o iau iarăși.” Însă în epistola către Romani 6.4 se spune: „... după cum Hristos a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui”, și despre Dumnezeu Duhul Sfânt se spune în Romani 8.11: „Dar, dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre morți locuiește în voi, Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare, datorită Duhului Său care locuiește în voi.”

Unitatea Dumnezeirii se exprimă în afară de aceasta și în misiunea de botezare dată ucenicilor, unde se spune: „botezându-i pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”, sau și în distribuirea și exercitarea darurilor, căci pe de o parte se spune, că Domnul Isus S-a dus în cer și a dat daruri omului (Efeseni 4), și pe de altă parte în 1 Corinteni 12.4-6 se spune: „Dar sunt deosebiri ale darurilor, însă este *același Duh*; și sunt deosebiri ale slujbelor, și *același Domn*; și sunt deosebiri ale lucrărilor, dar este *același Dumnezeu*, care lucrează toate în toți.”

Un loc uimitor este și Ioan 14. Acolo Domnul Isus adresează ucenicilor Săi vorbirea de despărțire și îi mângâie cu cuvintele: „Și Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și vă va da un alt Mângâietor, ca să fie cu voi pentru totdeauna, pe *Duhul adevărului*, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, pentru că rămâne la voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani: *[Eu] vin la voi*.” Cine va veni deci la ucenici, când Domnul va fi părăsit pământul? Desigur „Duhul adevărului”, care realmente a venit pe pământul acesta în ziua de Rusalii. Dar dacă citim atenți, în Ioan 14 se spune și: „*[Eu] vin la voi*”, aceasta înseamnă că Domnul Isus nu numai este „una cu Tatăl”, ci El este una și cu Duhul Sfânt.

Încheiere

Vedem deci că nu a fost nevoie de conciliul de la Niceea ca să se constate că Biblia vorbește clar de așa-numita Trinitate sau Triunitate. Aparține înfățișărilor minunate ale creștinismului, când medităm la însemnătatea acestei Triunități; este o chestiune demnă de adorare și niciodată nu poate fi sondată cu mintea omenească. Această Trinitate este numai în creștinism, și ea este fundamentul credinței noastre creștine. Cine dărmă stâlpul acesta, pierde toate binecuvântările și singur își ia pământul de sub picioare. Într-adevăr noi nu întâlnim expresiile Trinitate sau Triunitate, însă întâlnim mai mult decât clar natura acestei chestiuni. Fie ca cititorul să înțeleagă că în cadrul acestei prelucrări eu am da numai puține exemple și că sunt mult mai multe locuri în Biblie și dovezi scripturistice decât cele date aici.

Tradus de la: [Ist die Trinität oder Dreieinigkeit biblisch?](#)

Traducere: Ion Simionescu